

Sygn. akt IV CSK 225/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku A. B. W.

przy uczestnictwie S. P., R. C., A. C., D. P. i A. S.

o uchylenie aktu poświadczenia dziedziczenia i stwierdzenie nabycia spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestników S. P.,  
A. C., R. C., D. P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych  
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na nieważności postępowania i oczywistej zasadności skargi.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić.

W odniesieniu do pierwszej kwestii nie można zgodzić się ze skarżącą, że sam fakt, iż sąd drugiej instancji nie uchylił orzeczenia sądu pierwszej instancji w sytuacji, gdy zdaniem skarżącej doszło do nierozpoznania istoty sprawy, stanowi przyczynę nieważności postępowania. Niewątpliwie możliwość uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania stanowi jedynie uprawnienie Sądu drugiej instancji, a nie obowiązek (art. 386 § 4 k.p.c.). Nie może być więc taka sytuacja uznana za nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji. Obowiązkiem tego sądu jest bowiem merytoryczne rozpoznanie sprawy, od którego sąd ten może zwolnić się zupełnie wyjątkowo. Skarżąca nie wykazała też, jaki wpływ z punktu widzenia nieważności postępowania miało niewzywanie pozostałych uczestników postępowania do uzupełnienia braków formalnych pism procesowych. Przede wszystkim nie można ustalić na podstawie akt sprawy, aby Sąd drugiej instancji oparł się w swoich ustaleniach na jakichkolwiek twierdzeniach wynikających z tych pism, które nie zostałyby uprzednio doręczone wnioskodawczyni.

Treść skargi nie uzasadnia także wniosku o jej oczywistej zasadności. Cały wywód skarżącej w odniesieniu do tej podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania ogranicza się do kwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń, co do nieważności testamentu ustnego. Chodzi przy tym o ustalenia faktów i ocenę dowodów dotyczących okoliczności sporządzenia testamentu. Zarzuty takie nie

są w postępowaniu kasacyjnym dopuszczalne (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.), a zatem nie mogą uzasadniać także wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na oczywistą zasadność skargi.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 13 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

[aw]

jw